

Прошао сам поред старца.
Седео је на пању храста.
Из њега је ницало младо дрво.
Из гнојних рана пупило је лишће.

„Знам ли те, сине“ - подигао је главу мотајући дуван.
Крваву шкиљу мртвога брата.
У суви лист из оних јуриша босоногих.
Опанке је назуо мртвоме сину.

И даровао ме именом његовим, још то једино има.

И стару њиву негде у гори.

Чека га, не рађа ником, помрли су на њој волови за плугом.

„Ево ти, иди, узори“ - пружи ми бајонет с рђавом оштрицом дугом.

Убрах са ћеда пупољке рана и младице суза с брчина.

Потерах кости воловске, и заора бајонет рђави...

Врисну мучена њива...праштај старице, мати.

Сејем ти ране, Голготе и Газиместане.

Праштај, старице, мати, Србин пева оно што пати.

Сејем ти стихове незнатих песника, један су другоме умирући рецитовали.

Нек казује ако се ко кући врати...

Нек казују буклије над јамама док зову у сватова.

Проговорите громко прекланих вратова.

У име старца што ранама листа,

казујте Срби на клину крај Христа!

Казујте, ћудљиве и преке питомине.

Казујте, Србин живи и када гине!

Казујте оне стихове мртве,

Српство је Васкрс најскупље жртве!

(Два у један)